अहो देवर्षिप्रवरो दीप्तिमान् ब्रह्मतेजसा ।
क्व यासि कुत आयासि किन्ते मनसि वर्त्तते ॥ ७ ॥
मानसं प्राणिनामेव सर्व्वकर्मैककारणं ।
मनोऽनुरूपं वाक्यञ्च वाक्येन प्रस्फुटं मनः ॥ ८ ॥
मुनेश्च वचनं श्रुत्वा वीणापाणिः स्वमीप्सितं ।
उवाच सस्मितं शान्तं वचः सत्यं सुधोपमं ॥ ९ ॥

नारद उवाच ॥

हे बन्धो यामि कैलासं ज्ञानार्थं ज्ञानिनां वरं ।
द्रष्टुं प्रष्टुं महादेवं प्रणामं कर्त्तुमीश्वरं ॥ १० ॥
पूजां गृहीत्वा चेत्युक्त्वा प्रययौ नारदो मुनिः ।
मार्कण्डेयश्च शोकार्त्तः सद्विच्छेदः सुदारुणः ॥ ११ ॥
हिमालयञ्च दुर्लङ्घ्यं विलङ्घ्य चावलीलया ।
स्वर्गमन्दाकिनीतीरं कैलासं प्रययौ मुनिः ॥ १२ ॥
ददर्श वटवृक्षञ्च योजनायतमुच्छ्रितं ।
शोभितं शतकैः स्कन्धैरक्तपक्वफलान्वितैः ॥ १३ ॥
सुस्निग्धैः सुन्दरै रम्यै रम्यपक्षीन्द्रसंकुलैः ।
सिद्धेन्द्रैश्च मुनीन्द्रैश्च योगीन्द्रैः परिशोभितं ॥ १४ ॥
प्रणतांस्तांश्च सम्भाष्य पार्व्वतीकाननं ययौ ।
सुन्दरं [1]वर्तुलाकारं चतुर्योजनमीप्सितं ॥ १५ ॥
शोभितं सुन्दरै रम्यैः सप्तभिश्च सरोवरैः ।

---

[1] वज्रलाकारं T. M. P.